

Med bumletog fra Struer til Thisted

Forfatteren Hakon Mielche, der forleden talte i Thisted Håndværkerforening, fortæller i Jyllands Postens søndagsnummer om rejsen hertil bl.a.:

Struer – Thisted – banen har ingen hurtigtog. Når man forsigtig lunter ud af sporene nordover fra Struer Banegård, siger man farvel til den moderne tids jag og stakåndethed. Det lille lokomotiv standser lidt og tænker sig meget om ved hver lille station, inden det besinder sig på at lunte videre mod sit fjerne mål, man trækker vejret befriet hver gang det på ny sætter sig i bevægelse, for man synes at mærke damphestens længsel efter at finde en remise, et eller andet sted, hvor den kan sætte sig ned og filosofere endnu grundigere over tidens rørelse, rutebilernes infame anmaselser og de elektriske parvenuers påtrængenhed på landets hovedjernveje.

Men der er ingen remiser på denne side af Thisted. Før vi ankommer til stationen, har vi en lille spøg med at sætte os ned på halen og hyle som en gris, indtil stationsforstanderen er færdig med kaffen, tørre de sidste dråber af overskægget, og går ud for at sætte signalet. Altid en vinge op, aldrig to, for hvad skal man med gennemkørsel, når stationen er så hyggelig at se på og når den så sjældent får besøg?

Først skal vi over Sundet¹. Det sker om bord på en færge – endnu. Inden mange år vil det ikke vare, før Thistedbanen tordner over en moderne bros strømpiller, Monberg & Thorsen har en motorbåd med store reklamer liggende i havnen, og hvor de to herrer viser sig i landskabet med hakke, skovl og spade, vil skibe snart være overflødige. Det kender vi fra Lillebælt!

Men endnu er der ingen fare for, at færgemandskabet skal blive arbejdsløst. Der er langt mellem bropillerne, men dag kommer vel, hvor også denne idyl er ødelagt, hvor man ikke længere får tid til at nyde den strømmende regn og den hujende blæst over de slimede landgangsbrædder, hvor man ikke mere får en chance til at blive ordentlig gennemblødt og samtidig blive trampet over tærerne af kreaturhandlere på et par hundrede pund – hvor man kort sagt må sige farvel til den gammeldags færgeidyl.

Men endnu kan man altså nyde den

Endnu kan man andagtsfuld træde ind i salonens allerhelligste, hvor et par bønderkarle taler hviskende sammen af respekt for den røde plüsche og de tusinde stilrene klunker, og i ærbødighed for kongens og dronningens ungdomskontrafej, der ser fra væggen ned over de dækkede kaffeborde, som er pyntet med røde, gule og hvide sodavander i et sådant masseopbud, at man ikke tør spørge den unge serveringsdame om en hæderlig pilsner. Afholdsresturstionsstemningen hviler tungt over plüschet og det viser sig, at tæften var rigtig - en intetanende repræsentant, der for første gang besøger egnen, forlanger en bajer, men får kun et isnende blik og en lys pilsner.

Til gengæld bliver den serveret på en bakke, der engang har været ægte forsølvet, og som endnu bærer spor af fortidens herlighed.

¹ Oddesund

Nu er vi ovre på den anden side Sundet. Vi er i Thy.

Hvad gør det egentlig, at toget kører langsomt – hvorfor standser det ikke lidt tiere? Her er jo smukt. Den der bander over det langsomme tempo, må være stokblind eller have alt for meget mavesyre.

Hvor er du dog alvorlig, Thy. Ikke noget med sødladne prospektkortmotiver, kælne bøgeskove og den slags feminint pjank. Her viser Jylland sit strenge ansigt, sine saglige miner, sin inderste marv. Vinden svøber over bakkerne, intet kan standse den.

Ærbare sortklædte plantager på det, men vestenvinden stryger over dem og udenom. De stiller sig ikke i attituder disse plantager, de ved, de står der for at gøre nytte. Side om side står graner og fyr, i lange, tætte snorlige rækker, der giver samfølelse og bevidstheden om massens magt.

Horisonten er vid, landet virker så fladt med de store, rolige og bløde linjer, og i baggrunden tårner sorte regnskyer sig op, vrider sig over himlens svagt sølvgrå ensformige flade, bygger slotte og tårner tinder op, dystert melankolsk, knugende.

Det er et efterår uden efterårets flammende farver, her har døden lagt sin karnevalskappe, her spiller man i mol over bakkerne.

Jeg kan godt lide dig Thy, der er noget havfriskt over dig, og du byder ikke dine gæster velkommen med et servilt smil.

Af Hakon Mielche.

Digitaliseret af P. M. Kjær, Bedsted.